

2. světovou válkou a během protektorátu a jeho postupné hledání marxistické filozofické orientace.

Jan Zouhar

Za Ludvíkem Tošenovským

Brněnská filozofická veřejnost se naposledy rozloučila s univerzitním profesorem Ludvíkem Tošenovským, který zemřel 7. března 2012 ve věku 94 let.

Ludvík Tošenovský působil jako učitel filozofie na brněnské univerzitě od roku 1952, na Filozofické fakultě UJEP od roku 1958. V roce 1960 obhájil na Filozofickém ústavu ČSAV v Praze kandidátskou práci, v roce 1962 se habilitoval a roku 1966 byl jmenován univerzitním profesorem marxistické filozofie. V roce 1965 založil na Filozofické fakultě v Brně katedru filozofie a metodologie věd, kterou vedl do roku 1971, kdy byl zbaven možnosti přednášet a publikovat a přeřazen do fakultní ústřední knihovny. V letech 1965–1966 byl děkanem Filozofické fakulty UJEP, v letech 1964–1969 byl členem vědeckého kolegia filozofie a sociologie ČSAV a zástupcem šéfredaktora Filozofického časopisu.

Vrcholným obdobím filozofické dráhy profesora Tošenovského byla šedesátá

léta minulého století. Svou filozofickou erudici zaměřil především do tří tematických oblastí: Tou první byla teorie dialektiky a filozofické otázky vědy. Věnoval jí svou monografii *Dialektika a věda* (1970). Druhou oblastí byl filozofický zájem o problematiku jazyka, který vyjádřil například v komentovaných *Výňatech z Horákovy Filozofie jazyka* (1967). Třetí a hlavním oborem zájmu profesora Tošenovského byla teorie poznání a v jejím rámci především teorie pravdy. Zabýval se jí už ve své kandidátské práci *Príspevky k základním otázkám teorie pravdy* (tiskem na Filozofické fakultě UJEP v Brně 1962), ve skriptech *Pravda ve starověké a marxistické filozofii* (1967, 1969) i ve své poslední knižní práci *Za pravdou ve filozofii v průvanu společenských proměn*, kterou vydal nejprve vlastním nákladem v roce 2007.

Filozofování bylo pro profesora Tošenovského vždy spojeno s tím, co řečtí filozofové označovali termínem polemos, měl rád diskuse a polemiky a vedl k nim i své posluchače. Filozofie mu byla vždy aktivitou obrácenou do veřejného prostoru, zaměřenou proti mravní lhostejnosti, agresivní tuposti, fanatismu a myšlenkové lenosti.

Jan Zouhar